Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

27 април 2023 година*

„Преюдициално запитване — Електронна търговия — Директива 2000/31/ЕС — Член 1 — Приложно поле — Член 2, буква в) — Понятие „установен доставчик на услуги“ — Член 3, параграф 1 — Предоставяне на услуги на информационното общество от доставчик на услуги, установен на територията на държава членка — Дружество, установено на територията на Конфедерация Швейцария — Неприложимост ratione personae — Член 56 ДФЕС — Споразумение между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора — Приложно поле — Забрана на ограниченията на трансграничното предоставяне на услуги, което не превишава 90 дни за една календарна година — Предоставяне на услуги в Италия, което превишава 90 дни — Неприложимост ratione personae — Член 102 ДФЕС — Липсата на каквито и да е данни в преюдициалното запитване, които позволяват да се установи връзка между спора по главното производство и евентуална злоупотреба с господстващо положение — Недопустимост“

По дело C-70/22

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия) с акт от 27 януари 2022 г., постъпил в Съда на 1 февруари 2022 г., в рамките на производство по дело

Viagogo AG

срещу

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM),

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM),

при участието на:

Ticketone SpA,

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: M. L. Arastey Sahún, председател на състав, N. Wahl (докладчик) и J. Passer, съдии,

* Език на производството: италиански.

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Viagogo AG, от E. Apa, E. Foco, M.V. La Rosa, E. Marasà, M. Montinari и I. Picciano, avvocati,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от R. Guizzi и F. Varrone, avvocati dello Stato,

– за Европейската комисия, от M. Angeli, S. Kalėda, U. Małecka и L. Malferrari, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването, от една страна, на членове 3, 14 и 15 от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257) във връзка с член 56 ДФЕС, и от друга страна, на членове 102 и 106 ДФЕС.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Viagogo AG, установено в Женева (Швейцария) дружество, от една страна, и от друга страна, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM, Регулаторен орган в областта на далекосъобщенията, Италия) и Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM, Орган за защита на конкуренцията и пазара, Италия), във връзка с имуществена санкция от 3 700 000 евро, наложена на Viagogo от AGCOM.

Правна уредба

Споразумението ЕО—Швейцария

3 На 21 юни 1999 г. в Люксембург (Люксембург) Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, подписват седем споразумения, сред които Споразумението относно свободното движение на хора (ОВ L 114, 2002 г., стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 74, стр. 97, наричано по-нататък „Споразумението ЕО—Швейцария“). Тези споразумения са одобрени от името на Общността с Решение на Съвета, а относно Споразумението за

научно и технологично сътрудничество — и на Комисията, от 4 април 2002 година за сключване на седем споразумения с Конфедерация Швейцария (2002/309/ЕО, Евратом) (ОВ L 114, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 27, стр. 25 и поправка, ОВ L 210, 2015 г., стр. 38). Те влизат в сила на 1 юни 2002 г.

4 Член 1 от Споразумението ЕО—Швейцария е озаглавен „Цел“ и предвижда:

„Целта на настоящото споразумение, в полза на гражданите на държавите — членки на Европейската общност, и на Швейцария, е:

[…]

б) да се улесни предоставянето на услуги на територията на договарящите се страни и по-специално да се либерализира предоставянето на краткотрайни услуги; […]“.

5 Член 5 от Споразумението ЕО—Швейцария е озаглавен „Лица, които предоставят услуги“ и гласи следното:

1. Без да се засягат […] други специфични споразумения между договарящите се страни особено относно разпоредбите за услуги […], лица, които предоставят услуги, включително фирми в съответствие с разпоредбите на приложение I, имат правото да предоставят услуга на територията на другата договаряща се страна за период, който не превишава 90 дни действителна работа в една календарна година.

[…]“.

6 Съгласно член 15 от Споразумението ЕО—Швейцария, който е озаглавен „Приложения и протоколи“, приложенията и протоколите към това споразумение представляват неразделна част от него.

7 Член 17 от приложение I към Споразумението ЕО—Швейцария е озаглавен „Лица, които предоставят услуги“ и гласи:

„По отношение на предоставянето на услуги по силата на член 5 от настоящото споразумение се забранява следното:

а) всяко ограничение на трансграничното предоставяне на услуги на територията на една договаряща се страна, което не превишава 90 дни действителна работа за една календарна година;

[…]“.

8 Съгласно член 18 от това приложение разпоредбите на член 17 от посоченото приложение се прилагат за дружества, създадени в съответствие със законодателството на една държава — членка на Европейската общност, или на Конфедерация Швейцария, и имащи седалище, централно управление или основно място на дейност на територията на една договаряща се страна.

9 Член 21 от същото приложение предвижда:

„1. Общата продължителност на предоставянето на услуги по силата на член 17, буква а) от настоящото приложение, независимо дали непрекъсната или състояща се от последователни периоди на предоставяне, не трябва да превишава 90 дни действителна работа за една календарна година.

[…]“.

Правото на Съюза

10 Съгласно съображение 19 от Директива 2000/31:

„Мястото на установяване на доставчика на услуга се определя в съответствие със съдебната практика на Съда на Европейските общности, според която концепцията за установяване включва действително извършване на икономическа дейност чрез стабилно установяване за неопределен период; […] мястото на установяване на дружество, което предоставя услуги чрез интернет страници не е мястото, където се намира технологията, която поддържа уебсайта или мястото на което уебсайтът е достъпен, а мястото, където извършва икономическата си дейност; […]“.

11 Член 1 от тази директива е озаглавен „Цел и приложно поле“ и гласи следното:

„1. Настоящата директива има за цел да допринесе за нормалното функциониране на вътрешния пазар, като осигурява свободното движение на услуги на информационното общество между държавите членки.

[…]

4. Настоящата директива не установява допълнителни правила на международното частно право, нито разглежда юрисдикцията на съдилищата“.

12 Член 2 от тази директива е озаглавен „Определения“ и гласи:

„По смисъла на настоящата директива, следните термини означават:

а) „услуги на информационното общество“: услуги по смисъла на член 1, параграф 2 от Директива 98/34/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година за определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти (ОВ L 204, 1998 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 207)], изменена с Директива 98/48/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 20 юли 1998 година (ОВ L 217, 1998 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 282)];

б) „доставчик на услуги“: всяко физическо или юридическо лице, което предоставя услуги на електронното общество;

в) „установен доставчик на услуги“: доставчик на услуги, който действително извършва икономическа дейност, като използва постоянно установяване за неопределен период. Наличието и използването на технически средства и технологии, необходими за предоставянето на услугата, само по себе си не представлява установяване на доставчика;

[…]“.

13 Член 3 от същата директива е озаглавен „Вътрешен пазар“ и гласи:

„1. Всяка държава членка гарантира, че услугите на информационното общество, които се предоставят от доставчика на услуги, който е установен на нейна територия, съответстват на националните разпоредби на съответната държава членка, които са част от координираната област.

2. Държавите членки не могат, по причини, свързани с координираната област, да ограничават свободата на предоставяне на услуги на информационното общество от друга държава членка.

[…]“.

Италианското право

14 Legge n. 232 — Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2017 e bilancio pluriennale per il triennio 2017—2019 (Закон № 232 за прогнозния държавен бюджет за финансовата 2017 г. и многогодишен бюджет за тригодишния период 2017—2019 г.) от 11 декември 2016 г. (GURI, бр. 297 от 21 декември 2016 г., редовна притурка към GURI, бр. 57), в редакцията му, приложима към спора в главното производство (наричан по-нататък „Законът от 2016 г.“), в член 1, алинея 545 предвижда следното:

„С цел предотвратяване на неплащането или на избягването на данъци, както и с цел осигуряване на защитата на потребителите и опазване на обществения ред, продажбата или всяка друга форма на пласиране на билети за представления, извършвана от лица, различни от притежателите на системите за издаването им, включително въз основа на специален договор или споразумение, се наказва, освен ако деянието не представлява престъпление, със забрана на тази дейност и с административна имуществена санкция в размер от 5 000 евро до 180 000 евро, както и, ако нарушението е извършено чрез електронни съобщителни мрежи по начините, установени в алинея 546, с премахване на съдържанието или, в най-тежките случаи, със закриване на уебсайта, чрез който е извършено нарушението, без да се засягат исковете за обезщетение. [AGCOM] и другите компетентни органи извършват необходимите разследвания и действия служебно или по сигнал на заинтересованите лица. При всички положения не се санкционира случайната продажба или всяка друга форма на пласиране на билети за представления, извършвана от физическо лице, при условие че не е с търговска цел“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

15 Viagogo, чието седалище и данъчна регистрация са в Женева, управлява уебсайтове, основани на посредничеството между потребители с цел препродажба на билети за представления и спортни събития. След като закупят билети от официални издатели на

билети, като например организаторите на представлението или на съответното събитие или оторизираните дистрибутори („първичен пазар“), понякога някои лица желаят да ги препродадат. Viagogo е създадено, за да свърже предлагането и търсенето на пазара на продажба на билети „втора ръка“ („вторичен пазар“).

16 Предвид бързината, с която наличните на първичния пазар билети престават да бъдат налични, по-специално поради използването на автоматизирани програми за закупуване от някои потребители, броят на лицата, които търсят билети, по-конкретно за реномирани представления или събития, постоянно нараства и по този начин уебсайтовете, свързани със съответния вторичен пазар, имат истински успех.

17 В този контекст Viagogo предварително избира на уебсайтовете, които управлява чрез платформа, която съхранява информация в Съединените щати, определен брой представления или събития. Като избират представлението или събитието, което съответства на тези билети, притежателите на билети могат да ги предлагат за продажба на тези уебсайтове. Viagogo свързва продавачите и потенциалните купувачи, като предлага допълнителни услуги като съдействие по телефона и електронната поща, предлагане на цена въз основа на софтуер и автоматизирана система за рекламиране на билети за определени представления или събития.

18 Тъй като явлението, описано в точка 16 от настоящото решение, е достигнало предели, които се считат за обезпокоителни в Италия, по-специално поради лесната възможност за използване на управлението на такива уебсайтове за изпиране на пари, получени от незаконни дейности, и тъй като продажната цена на билетите на вторичния пазар вече няма никаква връзка с цената, на която тези билети се предлагат на първичния пазар, италианският законодател прилага политика, която има за цел да ограничи това явление, по-специално чрез приемането на член 1, алинея 545 от Закона от 2016 г.

19 Вследствие на няколко жалби, подадени от дружества, осъществяващи дейност в сектора на организирането на музикални прояви, от дружества за продажба на първичния пазар на билети за музикални прояви и от професионални сдружения, AGCOM извършва проверка на уебсайта www.viagogo.it, управляван от Viagogo.

20 Вследствие на тази проверка с Решение № 104/20/CONS от 16 март 2020 г. AGCOM налага на Viagogo административна имуществена санкция в размер на 3 700 000 евро. Viagogo е подведено под отговорност за извършването на 37 нарушения чрез този уебсайт и чрез препращането към него в социална мрежа, които се състоят в продажбата в периода между март и май 2019 г. на билети за концерти и представления, без Viagogo да е притежател на системи за издаване на тези билети, на цени, по-високи от номиналните цени, посочени на оторизираните сайтове за продажба.

21 Viagogo подава жалба за отмяна на това решение пред Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио, Италия), който отхвърля жалбата. Viagogo подава въззивна жалба срещу първоинстанционното решение в главното производство пред запитващата юрисдикция — Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия).

22 При тези обстоятелства Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допуска ли Директива [2000/31], и по-конкретно членове 3, 14 и 15 от нея във връзка с член 56 ДФЕС, прилагане на правната уредба на държава членка относно продажбата на вторичния пазар на билети за прояви, което има за последица забраната за оператор на платформа за съхранение на информация, осъществяващ дейност в [Европейския съюз], какъвто е жалбоподателят в настоящото производство, да предоставя на трети лица услуги по обявяване на продажба на вторичния пазар на билети за прояви, като запазва тази дейност само за продавачите, организаторите на прояви или други субекти, оправомощени от публични органи да издават билети на първичния пазар със сертифицирани системи?

2) Допуска ли освен това член 102 ДФЕС във връзка с член 106 ДФЕС прилагането на правна уредба на държава членка относно продажбата на билети за прояви, която запазва всички услуги, присъщи за вторичния пазар на билети (и по-специално посредничеството), само за продавачите, организаторите на прояви или други субекти, оправомощени да издават билети на първичния пазар със сертифицирани системи, като забранява извършването на тази дейност от доставчиците на услуги на информационното общество, които искат да осъществяват дейност като доставчици на услуги по съхранение на информация по смисъла на членове 14 и 15 от Директива [2000/31], по-конкретно когато, както в настоящия случай, това запазване има за последица да предостави възможност на оператор с господстващо положение на първичния пазар за разпространение на билети да разшири господстващото си положение по отношение на посредническите услуги на вторичния пазар?

3) Може ли по смисъла на европейската правна уредба, и по-специално на Директива [2000/31], понятието „пасивен доставчик на услуги по съхранение на информация“ да се използва само при липсата на каквито и да било дейности по филтриране, подбор, индексиране, организиране, каталогизиране, обобщаване, оценка, използване, промяна, извличане или популяризиране на съдържанието, публикувано от потребителите, всички те разбирани като примерни показатели, които не е необходимо да са налице едновременно, тъй като сами по себе си трябва да се считат за показващи предприемаческо управление на услугата и/или възприемане на техника за оценка на поведението на потребителите с цел повишаване на тяхната лоялност, или запитващата юрисдикция следва да прецени релевантността на описаните обстоятелства, така че дори при наличието на едно или няколко от тях да може да се приеме, че преобладава неутралността на услугата, която води до квалифицирането като пасивен доставчик на услуги по съхранение на информация?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

23 Първо, следва да се припомни, че за да бъде допустимо, преюдициалното запитване трябва да е необходимо за решаването на спора, по който запитващата юрисдикция следва да се произнесе (решение от 6 октомври 2021 г., Consorzio Italian Management и Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, т. 30 и цитираната съдебна практика), което предполага разпоредбите на правото на Съюза, за които се отнася запитването, да са приложими към този спор.

24 В това отношение, на първо място, следва да се отбележи, че трите преюдициални въпроса, поставени от запитващата юрисдикция, се отнасят до тълкуването на Директива 2000/31. Последната обаче не е приложима ratione personae към спора в главното производство.

25 Всъщност съгласно член 1 от Директива 2000/31 тя има за цел да допринесе за нормалното функциониране на вътрешния пазар, като осигурява свободното движение на услуги на информационното общество „между държавите членки“. Следователно, за да бъде тази директива приложима ratione personae, това предполага доставките на услуги, за които става въпрос, да се извършват от доставчици на услуги, установени на територията на държава членка, както припомня член 3, параграф 1 от посочената директива.

26 В това отношение член 2, буква в) от същата директива определя „установен доставчик на услуги“ като доставчик на услуги, който действително извършва икономическа дейност посредством постоянно установяване за неопределен период, като тази разпоредба уточнява, че наличието и използването на технически средства и технологии, необходими за предоставянето на съответната услуга, само по себе си не представлява установяване на доставчика.

27 В това отношение от съдебната практика следва, че като се има предвид, че възможността за прилагане на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2000/31 зависи от определянето на държавата членка, на чиято територия действително е установен съответният доставчик на услуги на информационното общество, запитващата юрисдикция трябва да провери дали този доставчик на услуги действително е установен на територията на държава членка. Ако последният не е установен на територията на държава членка, предвиденият в член 3, параграф 2 от тази директива механизъм не се прилага (решение от 15 март 2012 г., G, C-292/10, EU:C:2012:142, т. 71 и цитираната съдебна практика).

28 Също така забраната, по причини, свързани с координираната област, на ограниченията на свободното предоставяне на услуги, предмет на Директива 2000/31, съгласно изричния текст на член 3, параграф 2 от тази директива се отнася само до услуги на информационното общество „от друга държава членка“.

29 Действително в приложение на Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 53, стр. 4) Съвместният комитет на Европейското икономическо пространство (ЕИП) с Решение № 91/2000 от 27 октомври 2000 година за изменение на приложение XI (Телекомуникационни услуги) към Споразумението за ЕИП (ОВ L 7, 2001 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 59, стр. 15) разширява приложното поле на Директива 2000/31 по отношение на ЕИП, така че тази директива се отнася и до държавите — страни по посоченото споразумение. Конфедерация Швейцария обаче не е сред тях. Освен това Съвместният комитет ЕС—Швейцария, създаден в приложение на Споразумението ЕО—Швейцария, не е приел никакво решение за разширяване на приложното поле на посочената директива по отношение на тази трета държава.

30 Безспорно е обаче, че Viagogo е установено в Женева, има там седалище и централизира стопанската си дейност, независимо от обстоятелството, че разпространява уебсайтовете си в достъпни версии в различни държави — членки на Съюза, и по-специално в Италия. Следователно услугите, за които става въпрос, се предоставят от територията на трета държава от дружество, което е уредено от правото на тази трета държава.

31 От това следва, че противно на предположението на запитващата юрисдикция, жалбоподателят в главното производство не може да се позове на Директива 2000/31. Тъй като всички поставени от тази юрисдикция въпроси се отнасят до тази директива, преюдициалното запитване е изцяло недопустимо.

32 На второ място, що се отнася до първия въпрос, освен това следва да се уточни, че Viagogo не може да се позовава и на член 56 ДФЕС.

33 Всъщност този член, освен ако не се предвижда друго в договор или международно споразумение, не се прилага за дружество, установено в трета държава спрямо Съюза, въпреки че това дружество предоставя услуги, които могат да бъдат предоставени на граждани на определени държави членки или на дружества, установени на територията на тези държави членки (вж. в този смисъл решение от 21 май 2015 г., Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, т. 36 и цитираната съдебна практика).

34 В случая приложното поле на Споразумението ЕО—Швейцария не позволява на Viagogo да се позовава на прилагането на член 56 ДФЕС, тъй като особеността на това споразумение е да се предвиди — с оглед на приравняването на доставчиците на услуги, установени в Швейцария, на доставчиците на услуги, установени на територията на държава членка — ограничение във времето до 90 дни за всяка календарна година.

35 Така член 1 от Споразумението ЕО—Швейцария предвижда по-специално „да се либерализира предоставянето на краткотрайни услуги“, като член 5, параграф 1 от това споразумение предоставя на швейцарските доставчици на услуги „правото да предоставят услуга на територията на другата договаряща се страна за период, който не превишава 90 дни действителна работа в една календарна година“. Приложение I към това споразумение, което съгласно член 15 от това споразумение представлява неразделна част от него, включва член 17, който забранява „всяко ограничение на трансграничното предоставяне на услуги на територията на една договаряща се страна, което не превишава 90 дни действителна работа за една календарна година“. Освен това член 18 от това приложение предвижда, че разпоредбите на член 17 от посоченото приложение се прилагат за дружества, създадени в съответствие със законодателството на една държава — членка на Европейската общност, или на Конфедерация Швейцария, и имащи седалище, централно управление или основно място на дейност на територията на една договаряща се страна. Накрая, член 21 от същото приложение уточнява, че тези 90 дни съответстват на общата продължителност на предоставянето на услуги, независимо дали става въпрос за непрекъснато предоставяне на услуги, или състоящо се от последователни периоди на предоставяне.

36 В настоящия случай обаче от преписката, с която разполага Съдът, е видно, че Viagogo предоставя услуги за период, по-дълъг от предвидения в Споразумението ЕО—Швейцария.

37 На първо място, по естеството си доставчик на услуги, който упражнява дейността си изключително чрез уебсайтове, ѝ придава почти непрекъснат, дори постоянен характер. По-специално, що се отнася до оферта във връзка с обявяването на продажбата на билети за дадено представление или събитие, потенциалните купувачи ще могат да се появят по всяко време чрез съответния уебсайт. В това отношение от предоставените от запитващата юрисдикция данни не следва, че управляваният от жалбоподателя в главното производство

уебсайт от създаването си е преустановил дейността си в някакъв момент, което се потвърждава от италианското правителство, което посочва, че „посредническата услуга на вторичния пазар се предоставя непрекъснато [от Viagogo] през цялата календарна година“.

38 По-нататък, от изложените в първоинстанционното производство обстоятелства е видно, че Viagogo вече е санкционирано от AGCOM през 2016 г. и че дейността му не е била ограничена във времето.

39 Накрая, от една страна, решението на AGCOM от 16 март 2020 г., което се отнася конкретно до месеците от март до май 2019 г., тоест 92 дни, се отнася до период, надхвърлящ максималната продължителност от 90 дни, предвидена в Споразумението ЕО—Швейцария. От друга страна, от първоинстанционното решение в главното производство е видно, че последната продажба, която е била предмет на проверката на AGCOM, е извършена на 7 септември 2019 г., тоест във всички случаи много след изтичането на 90-те дни, предвидени в Споразумението ЕО—Швейцария.

40 Следователно Viagogo не попада в приложното поле ratione personae на член 56 ДФЕС и поради това не може да се позовава на неспазването на този член в рамките на спора по главното производство, така че първият въпрос, доколкото се отнася до тълкуването на посочения член, също е недопустим на това основание.

41 На второ място, вторият и третият въпрос дават повод на Съда да припомни за изчерпателност практиката си, съгласно която преюдициален въпрос, поставен от национална юрисдикция, е недопустим, когато последната не е предоставила на Съда необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде той полезен с отговора си (решение от 2 юли 2015 г., Gullotta и Farmacia di Gullotta Davide, C., C-497/12, EU:C:2015:436, т. 26).

42 Така, що се отнася до втория въпрос, в нито един момент запитващата юрисдикция не посочва в преюдициалното запитване причините, които са я накарали да постави въпрос относно тълкуването на членове 102 и 106 ДФЕС, нито връзката, която установява между тези членове, и по-специално Закона от 2016 г., противно на изискванията, установени в член 94, буква в) от Процедурния правилник на Съда.

43 По-конкретно, що се отнася до член 102 и сл. ДФЕС, и по-специално наличието на евентуална злоупотреба с господстващо положение, запитващата юрисдикция не посочва съставните елементи на господстващо положение по смисъла на член 102 в контекста на делото в главното производство (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2013 г., Ragn-Sells, C-292/12, EU:C:2013:820, т. 41). Нищо не се казва за това каква би била тази злоупотреба с господстващо положение или по какъв начин Законът от 2016 г. вероятно ще доведе до това (вж. в този смисъл решение от 2 юли 2015 г., Gullotta и Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, т. 25).

44 Що се отнася до третия преюдициален въпрос, чийто хипотетичен характер е очевиден, основанието за отправяне на преюдициално запитване е не формулирането на консултативни становища по общи или хипотетични въпроси, а необходимостта от отговор за ефективното решаване на даден правен спор (вж. по-специално решение от 16 декември 1981 г., Foglia, C-244/80, EU:C:1981:302, т. 18, и от 20 януари 2005 г., García Blanco, C-225/02, EU:C:2005:34, т. 28 и цитираната съдебна практика).

45 Ето защо с оглед на всички изложени по-горе съображения преюдициалното запитване е недопустимо.

По съдебните разноски

46 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (седми състав) реши:

Преюдициално запитване, отправено от Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия) с акт от 27 януари 2022 г., е недопустимо.

Подписи